

Sommarhälsningar från Nanny

Det är nu över två år sedan Liv och Magnus Bryngelsson lämnade Göteborg i maj 2015. Vi har sedan dess varit ute på vår så kallade "Längsegling" med vår Rasmus 35:a.

Sist vi hördes av låg vi ankrade på den bedårande lilla colombianska ön San Andres, ost om Nicaragua. Planen då var att segla mot Kuba och uppleva den mytomspunna ön i en månad ungefär. Nu blev det inte så. Vädet ville helt enkelt inte och motvinden blev oss övermäktig.

Vi hade några vänner som låg ankrade med oss på San Andres. De hade haft oturen att få ett mastbrott och skulle nu gå för motor upp mot Jamaica för att sedan ta sig mot Kuba och Florida. Där skulle de sätta båten på ett fraktfartyg hem till Europa. När det öppnade sig ett väderfönster mot Jamaica bestämde vi oss för att hänga på dem trots att vi missade grannön Providencia. Att våra vänner inte hade några segel utan bara var beroende av sin motor gjorde dem väldigt utsatta och vi kände att vi väldigt gärna ville följa med dem, som en extra säkerhet.

I området norr om San Andres hade det dessutom varit en hel del riktigt allvarliga piratattacker mot seglare bara veckorna innan så vi körde efter mottot – två båtar är bättre än en ensam. Sedan ville vi ju väldigt gärna komma till Jamaica också, därför tyckte vi inte det var något att tveka på.

Väderprognosen var hyfsad och vi hoppades att vi, trots att de förhärskande vindarna här var av typen "mitt i näsan", skulle kunna få en behaglig segling de fem dygnen som resan beräknades ta. Som tur var lyste alla pirater med sin frånvaro men det var värre med vädet.

Det blev en riktigt tuff översegling. Faktiskt den tuffaste vi gjort sedan vi lämnade Sverige i maj 2015. Vi var bra trötta när vi efter fem dygn lade till i Montego Bay. Våra vänner hade kommit fram kvällen innan och låg redan ankrade i den lilla trånga viken. För att göra en lång historia kort så måste vi erkänna av vi faktiskt inte gillade Jamaica. Vi gillade det inte alls. Det var den krångligaste inklareringen vi gjort. Extremt dyrt överallt! Marinan ville bland annat ha 10 USD per person och dag för att använda deras jollebrygga.

Varje dag kom det tre till fyra kryssningskepp in i viken. Totalt tar tydligen ön Jamaica emot upp mot 20 kryssningskepp per dag. Det är massor av dollar som rullar in i landet och prisnivån blir efter det, samtidigt som fattigdomen var enorm. Vi sågs som vandrande penningpåsar och blev väldigt otrevligt bemötta, precis överallt. Det blev något av en chock för oss, för det hade vi inte räknat med. Även om vi är seglare på en väldigt snål budget så har vi på de allra flesta ställen blivit bemötta så som vi bemöter andra – med ett leende och glatt humör. Visst log de mot oss, men ingen log med ögonen och allt handlade bara om pengar och åter pengar.

Trots detta hyrde vi bil och fick se lite av ön tillsammans med våra vänner. Vi fick i alla fall uppleva live-reggae och den konstiga känslan av att konstant bli erbjudna att köpa olika sorter av exotisk tobak. Trots att vi blev försäkrade om att det var fullt lagligt att röka dessa saker på Jamaica så tackade vi vänligt, men bestämt, nej!

Till Dominikanska Republiken

Vi lämnade Jamaica efter bara ett par dagar och ställde kosan mot Dominikanska Republiken, istället för att gå mot Kuba. Kuba får vänta tills nästa år när vi ändå ska åt det hållet. Vi hoppade efter lite tvekan också över Haiti och det blev en segling på cirka tre dygn.

Våra förväntningar på detta land var rätt låga. Vi hade hört mycket om byråkrati, mutor och kriminalitet. Men det var inte alls vår upplevelse. När vi ankrat upp i Barahona tog det inte mer än en timme innan vi hade fyra herrar ombord som kom från diverse olika myndigheter. Väldigt trevliga herrar, om man bortser från att en av dem hade en stor pistol instoppad i byxlinningen. Under vår tid i Dominikanska Republiken blev vi ombedda om en muta en enda gång och det var inte stora pengar. Vi vet att tjänstemännen tjänar väldigt dåligt, så ibland får det helt enkelt bara vara så.

Detta var ett land som vi gillade skarpt. Vänliga, skrattande och genuina människor och underbar natur. Många handviftningar och missförstånd med vår knappa spanska men... oh, så roligt! Det mest skrattretande var nog när vi skulle checka ut och gå mot Puerto Rico. Eftersom Puerto Rico tillhör USA så hade de ålagt Dominikanska Republiken att göra en noggrann kontroll av alla båtar som lämnar dem med destination Puerto Rico. Vi antar att detta har något med knark att göra men vi var bra förvånade när en armada på totalt sju personer plus en hund antrade båten för full genomsökning och kontroll av papper. Högsta hönset, som var civilklädd anlände sist och förklarade myndigt att han var kapten och det var han som bestämde. Magnus försökte skämta och svarade att även han var kapten och det dessutom både i svenska Försvarsmakten och på vår båt. Det skämtet gick inte hem alls men efter många papper och stämplor så lämnade de alla med hund och allt båten och började därefter resolut lossa våra tampar på bryggan. Först förstod jag inte vad de höll på med för vi var inte riktigt klara för avfärd och jag försökte få stopp på dem. Men det visade sig att de enligt regelverket var tvungna att stå kvar på bryggan tills vi lämnade hamnen och eftersom det var lördag kväll och klockan drog sig mot 18 så ville de gärna åka hemåt! Det var det inte mycket annat att göra än att kasta loss fortare än kvickt och bege sig mot Puerto Rico.

Kvar i veckor

När väl de mycket respektingivande amerikanska myndigheterna gett oss tillåtelse att komma in i landet så blev vi kvar i Puerto Rico och US Virgin Islands i flera veckor. Dels

så fick vi dubbla besök hemifrån men Liv passade även på att åka hem till Sverige en sväng för att bota lite hemlängtan.

Favoritön blev nog trots allt Culebra som även den, som så många andra öar, stoltserar med "en av världens vackraste stränder". Här hette den Flamenco. Efter ett snabbt stopp på ön St Croix, så var vi sedan tillbaka på St Martin. Det innebar att vi gjort ett helt varv runt Karibiska havet på lite över 4000 sjömil. Det var nästan märkligt att ankra upp i en vik där vi varit förut och där vi visste hur saker och ting fungerade. St Martin är ju franskt och vi fullkomligt frossade i franska ostar, baguetter och goda rödviner. Det var något vi inte varit bortskämda med under de senaste månaderna!

Långsegling sliter hårt

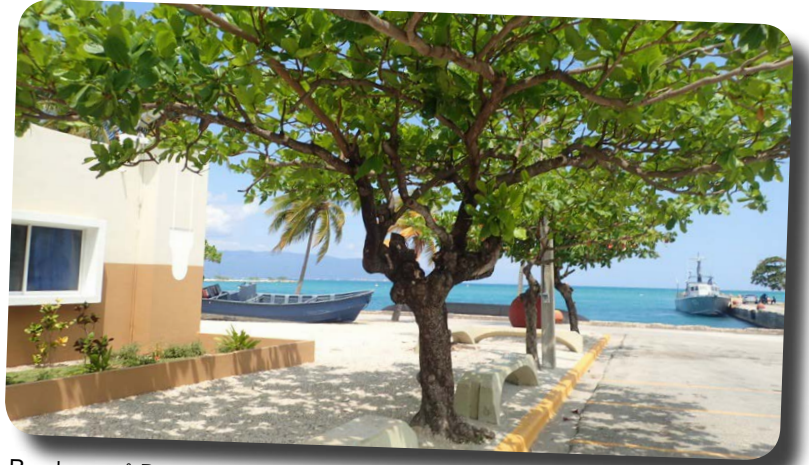
Vi har i skrivande stund tagit oss ännu längre söderut och ligger nu i Le Marin på Martinique. Eftersom det är orkansäsong håller vi alltid ett vakande öga på vädet. Nanny behöver en hel del omvårdnad så det får hon nu. Det sliter hårt på båten att långsegla så det är mycket som behöver gås igenom. Fram tills orkansäsongen är slut i november kommer vi hålla oss här och ännu lite längre söderut, på Grenada.

När vädet blir stabilare är planen att gå norrut igen. För nu vill vi inte skjuta upp Kuba längre. Efter Kuba ligger Bahamas på önskelistan och efter det USA:s östkust. Tanken är att vi ska vara uppe i New York i början av maj för att därefter segla upp till Newfoundland. Därifrån tänker vi faktiskt gå över till Grönland för att sedan ta oss vägen över Island och Färöarna hem. Men det får det bli mer om en annan gång. Mycket kan hända och som vanligt är det väder och vind som får bestämma. Det enda vi vet är att vi bör vara hemma den första oktober 2018. För då ska vi börja jobba igen!

Följ äventyret på nätet

Vill ni följa oss och kanske läsa lite mer så hittar ni oss under www.nanny166.se. Vi finns också på Facebook där vi heter Nanny Liv Bryngelsson Längsegling. På YouTube finns det också en hel del klipp från våra upplevelser under namnet Liv Bryngelsson.

LIV OCH MAGNUS
BRYNGELSSON

Barahona på Dominikanska Republiken.

Vid en av de kvarlämnade stridsvagnarna på Flamenco Beach på Culebra.

Grönsakshandling i Barahona.

Reagge i solnedgånen på Jamaica.

Nanny ligger i för en gångs skull i marina vid Boca Chica för att checka ut ur Dominikanska republiken.